Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1917* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 10*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Θὰ ἤθελα νὰ συμφωνήσω μαζί σας, κύριε Σπίλλετ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐσχημάτισα πεποίθησι!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ναύτης μπῆκε στὰ Καμίνια. Ζωηρὴ φωτιὰ ἐσπινθήριζε στὸ τζάκι. Ὁ Χάρμπερτ τῆς εἶχε ρίξη πρὸ ὀλίγου ἄφθονη τροφὴ κ' ἡ φλόγες της εἶχαν θεριέψη.

Ὁ Πέγκροφ ἐβάλθηκε ἀμέσως νὰ ἑτοιμάση τὸ δεῖπνο. Τὰ λιανόπουλα ἐφυλάχθηκαν γι' αὔριο· ἐμαδήθηκαν ὅμως δυὸ τέτρες, ἐπεράσθηκαν σὲ μιὰ σούβλα κ' ἐστήθηκαν γιὰ νὰ ψηθοῦν.

Στὴς ἑπτά, ὁ Νὰβ δὲν εἶχε γυρίση ἀκόμη. Ἡ ἀπουσία τοῦ μαύρου, τέτοια ὥρα, ἀνησυχοῦσε τὸν Πέγκροφ. Μήπως τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα, στὴν ἄγνωστη ἐκείνη γῆ; μήπως, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἔκαμε κανένα κακὸ στὸν ἑαυτό του;.. Ὁ Χάρμπερτ ὅμως, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπουσία, ἔβγαζε ὅλως-διόλου διαφορετικὰ συμπεράσματα. Κατὰ τὴν ἰδέα του, γιὰ ναργῆ τόσο ὁ Νὰβ, θὰ τοῦ παρουσιάσθηκε κάτι τι καινούργιο, ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ παρατείνη τὴν ἔρευνά του. Κι' αὐτὸ τὸ «καινούργιο» δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν παρὰ ὑπὲρ τοῦ Κύρου Σμίθ. Δὲν θὰ ἐγύριζεν τώρα ὁ Νὰβ, ἂν μιὰ κάποια ἐλπὶς δὲν τὸν τραβοῦσε;

Δὲν μπορεῖ νὰ εἶχε βρῆ κανένα ἴχνος, καμμιὰ πατημασιά, κανένα συντρίμμι τοῦ ἀεροστάτου, ποῦ νὰ τοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο του; Δὲν μπορεῖ νὰ εἶχε ὁδηγηθῆ ἀπὸ τὰ βέβαια σημάδια κι' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἴσως νὰ εὑρίσκετο κοντὰ στὸν κύριό του;..

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ μικρὸς κι' αὐτὰ εἶπε. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἄφισαν νὰ μιλήση. Μόνον ὁ ρεπόρτερ ἔκαμε νεῦμα ἐπιδοκιμαστικό. Γιὰ τὸν Πέγκροφ ὅμως, τὸ μόνο πιθανὸ ἦταν, ὅτι ὁ Νὰβ εἶχε προχωρήση περισσότερο ἀπὸ χθές, ψάχνων στ' ἀκρογιάλι, καὶ δὲν ἐπρόφθασε ἀκόμη νὰ γυρίση.

Ὁ Χάρμπερτ ἐπέμενε καί, σὰ νὰ εἶχε κάποιο προαίσθημα ποῦ δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἡσυχάση, ἐπρότεινε πολλὲς φορὲς νὰ πάνε νὰ βροῦν τὸν Νὰβ. Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ τοῦ ἔδωσε νὰ ἐννοήση, ὅτι θάταν κόπος χαμένος, γιατὶ νύκτα, μὲ τὸ σκοτάδι καὶ τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο καιρό, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν τὰ ἴχνη τοῦ μαύρου, καὶ καλλίτερα θάκαναν νὰ περιμένουν. Ἂν ὁ Νὰβ δὲν ἐγύριζε ὡς αὔριο, τότε μάλιστα, θὰ πήγαιναν νὰ ψάξουν.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἐσυμφώνησε μὲ τὸν ναύτη καὶ ὁ Χάρμπερτ ἀναγκάσθηκε νὰ παραιτήση τὸ σχέδιό του. Ἀλλὰ δυὸ μεγάλα δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια του κι' ὁ ρεπόρτερ, συγκινημένος, ἐφίλησε τὸ καλὸ παιδί.

Ἐντωμεταξύ, ἡ θύελλα εἶχε ξεσπάση. Ὁ νοτιοανατολικὸς ἄνεμος ἔδερνε τὴν ἀκτὴ μὲ μανία. Ἡ θάλασσα ἐμούγγριζε στοὺς βράχους, καὶ ἡ βροχή, ποῦ ὁ ἀέρας τὴν ἔκανε σὰ σκόνη, μὲ τὸν ἄμμο, ἐσηκώνετο σὰν ὑγρὴ ὁμίχλη. Στὴν ἀτμόσφαιρα ὑπῆρχε τόση ὑδάτινη σκόνη ὅση καὶ μεταλλική. Ἀνάμεσα στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ καὶ στὸν γρανίτινο τοῖχο, μεγάλα ρεύματα στριφογύριζαν καὶ τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος, ποῦ ἐδιώχνοντο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναστάτωσι, δὲν εὕρισκαν ἄλλη διέξοδο, παρὰ στὴν κοίτη, ὅπου τὸ νερὸ ἀνηφόριζε μὲ δύναμι ἀκατανίκητη. Ὁ καπνὸς τοῦ τζακιοῦ, σπρωχνόμενος κάθε τόσο καὶ γυρίζων μέσα, ἐγέμιζε τοὺς διαδρό-

«Στὸ σύνθημα αὐτό, τὰ γαυγίσματα ἀποκρίθηκαν...» (Σελ. 78, στ. γ'.)

μους καὶ τοὺς ἔκαμνε ἀκατοίκητους.

Γι' αὐτό, ἅμα ψήθηκαν τὰ πουλιά, ὁ Πέγκροφ ἔσβυσε τὴ φωτιά, ἀφίνων μόνον λίγη χόβολη.

Στὴς ὀκτώ, ὁ Νὰδ δὲν εἶχε γυρίσῃ ἀκόμη. Τώρα ὅμως μποροῦσαν νὰ ὑποθέσουν, ὅτι θὰ τὸν ἐμπόδισε ὁ καιρὸς καὶ ὅτι θὰ εἶχε τρυπώσῃ σὲ καμμιὰ σπηλιά, ὥς ποῦ νὰ περάσῃ ἡ θύελλα ἢ τουλάχιστον ὥς ποῦ νὰ ξημερώσῃ.

Τὸ κυνῆγι ἦταν τὸ μόνο φαγητὸ τοῦ δείπνου των. Ἔφαγαν μ' εὐχαρίστησι τὸ κρέας ἐκεῖνο, ποῦ ἦταν ἐξαίρετο. Ὁ Πέγκροφ μάλιστα καὶ ὁ Χάρμπερτ, ποῦ ὁ δρόμος τοὺς εἶχε ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξι, τὸ καταβρόχθισαν. Ἔπειτα, καθένας τραβήχθηκε στὴν ἄκρη, ὅπου εἶχε περάσῃ καὶ τὴν προηγούμενη νύκτα, κι' ὁ Χάρμπερτ δὲν ἄργησε νὰ ποκοιμηθῇ κοντὰ στὸ ναύτη, ποῦ εἶχε ξαπλωθῇ δίπλα στὸ τζάκι.

Ἔξω, ὅσο προχωροῦσε ἡ νύκτα, τόσο ἐθέριευε ἡ θύελλα. Ἦταν ἀνεμοστρόβιλος, ὅμοιος μ' ἐκεῖνον ποῦ εἶχε παρασύρῃ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ τὴ Ρισμόνδη ὥς τὸ νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Εὐτυχῶς, τὸ συσσώρευμα τῶν βράχων ποῦ ἀποτελοῦσε τὰ Καμίνια, ἦταν γερό. Μόνο οἱ πελώριοι ἐκεῖνοι ὄγκοι, ὅσοι δὲν ἐστέκοντο καλὰ ἰσορροπημένοι, ἔτρεμαν τώρα ἀπὸ τὴ βάσι τους. Ὁ Πέγκροφ, ποῦ ἐστήριζε τὸ χέρι του στὸν τοῖχο, αἰσθάνετο μ' ἀνατριχίλα αὐτὸ τὸ κούνημα. Ἐσυλλογίζετο ὅμως, μὲ τὸ δίκηο του, ὅτι δὲν ὑπῆρχε τόσος φόβος νὰ γκρεμισθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκείνη κατοικία. Ὁποιωσδήποτε ἄκουε μ' ἀνησυχία τοὺς φοβεροὺς κρότους τῶν πετρῶν, ποῦ ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ γρανίτη κ' ἔπεφταν στὴν ἀκρογιαλιά. Μερικὲς μάλιστα κυλοῦσαν στὸ ἐπάνω μέρος τῶν Καμινιῶν, ὅπου ἔσπαζαν σὲ χίλια κομμάτια, ὅταν ἔπεφταν μὲ ὁρμή, κατακάθετα. Δυὸ φορὲς ὁ ναύτης σηκώθηκε καί, συρόμενος, ἔφθασε ὥς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου, (*) διὰ νὰ ἰδῇ ἀπ' τὸ ἄνοιγμα ἔξω. Ἀλλὰ τὰ βλήματα αὐτά, ὄχι καὶ τόσο μεγάλα, δὲν ἀποτελοῦσαν κανένα κίνδυνο κι' ὁ ναύτης ἐγύριζε ἡσυχος στὴ θέσι του, δίπλα στὸ τζάκι.

Μ' ὅλους ἐκείνους τοὺς κρότους, ὁ Χάρμπερτ ἐκοιμᾶτο βαθειά. Ἐπιτέλους ὁ ὕπνος ἐνίκησε καὶ τὸν Πέγκροφ. Μόνον ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἔμενε ἄγρυπνος ἀπὸ ἀνησυχία. Μετανοοῦσε πολὺ ποῦ δὲν εἶχε συνοδεύσῃ τὸν Νάδ. Εἴδαμε, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε χάσῃ κάθε ἐλπίδα. Εἶχε τὸ ἴδιο προαίσθημα μὲ τὸν Χάρμπερτ κι' ὁ νοῦς του ἦταν ὅλο στὸν Νάδ. Γιατὶ ὁ μαῦρος νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ;.. Γύριζε καὶ ξαναγύριζε στὸν ἄμμο, ποῦ τοῦ ἐχρησίμευε γιὰ στρῶμα, χωρὶς νὰ πολυπροσέχῃ στὴν κάλη ἐκείνη τῶν στοιχείων. Κάπου - κάπου: τὰ μάτια

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 70.

του, βαρειὰ ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔκλειναν μιὰ στιγμή, ἀλλὰ κάποιος γοργὸς στοχασμὸς τάνοιγε πάλι ἀμέσως...

Ἔτσι ἡ νύκτα προχωροῦσε. Στὴς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Πέγκροφ, ποῦ ἐκοιμᾶτο ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐκουνήθηκε δυνατά.

— Τί εἶνε; ἐφώναξε, ἐξυπνῶν καὶ συνερχόμενος μὲ τὴν συνειθισμένη τῶν θαλασσινῶν γρηγοράδα.

Ὁ ρεπόρτερ ἦταν σκυμμένος ἀπὸ πάνω του καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Ἄκου, Πέγκροφ, ἄκου!

Ὁ ναύτης ἐπρόσεξε, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς κρότους τῆς τρικυμίας.

— Εἶνε ὁ ἀέρας, εἶπε.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ἀκροαζόμενος πάλι. Μοῦ φάνηκε σὰν νάκουσα...

— Τί;

— Γαυγίσματα σκύλου!

— Σκύλου; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, καὶ πετάχθηκε ἀμέσως.

— Ναί... γαυγίσματα...

— Ἀδύνατο!.. Ἔπειτα, μὲ τέτοιο κακὸ ποῦ γίνεται ἔξω...

— Μὰ νά, ἄκου!

Ὁ Πέγκροφ ἀκροάσθηκε μὲ περισσότερη προσοχὴ καὶ πραγματικῶς ἐνόμισε, μιὰ στιγμὴ ποῦ δὲν φυσοῦσε ἀέρας, ὅτι ἀκούει ἀπὸ μακρυὰ σὰν γαυγίσματα.

— Ἔ;.. ἔκαμεν ὁ ρεπόρτερ, σφίγγων τὸ χέρι τοῦ ναύτη.

— Ναί, ναί... ἐψιθύρισε αὐτός.

— Ὁ Τόπ!.. εἶνε ὁ Τόπ! ἐφώναξε τότε ὁ Χάρμπερτ, ποῦ εἶχε ξυπνήσῃ.

Καὶ ὥρμησαν κ' οἱ τρεῖς στὴν ἔξοδο τῶν Καμινιῶν.

Ἐκοπίασαν φοβερὰ ὥς νὰ βγοῦν, γιατὶ ὁ ἄνεμος τοὺς ἔσπρωχνε μέσα. Ἐπιτέλους τὸ κατάφεραν. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν ὄρθιοι, παρὰ στηριζόμενοι στοὺς βράχους. Ἐκύτταξαν. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Θάλασσα, οὐρανός, γῆ, ὅλα ἐφαίνοντο μαῦρα τὸ ἴδιο.

Ἔμειναν ἔτσι λίγες στιγμές, δερνόμενοι ἀπὸ τὸν ἄνεμο, μουσκευόμενοι ἀπὸ τὴ βροχή, τυφλωνόμενοι ἀπὸ τοὺς ἄμμους. Ἀλλὰ 'ς ἔνα διάλειμμα ἡσυχίας, ξανάκουσαν πάλι τὰ γαυγίσματα κ' ἐκατάλαβαν ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ πολύ, πολὺ μακρυά.

Ἦταν βεβαιότατα ὁ Τόπ! Μόνος του ὅμως ἢ συντροφευμένος;.. Τὸ πιθανώτερο μόνος του. Γιατὶ ἂν ἦταν μαζί κι' ὁ Νάδ, ὁ Νὰδ θὰ ἔσπευδε νὰ φθάσῃ στὰ Καμίνια.

Δὲν μποροῦσαν ἐκεῖ ἔξω νὰ μιλοῦν: ὁ ἄνεμος δὲν τοὺς ἄφινε νὰκούγωνται. Ὁ ναύτης ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ρεπόρτερ, μ' ἕνα τρόπο ποῦ ἐσήμαινε «Σταθῆτε!» καὶ ξαναμπῆκε στὰ Καμίνια.

Σὲ λίγες στιγμὲς ξαναγύρισε μ' ἕνα δεμάτι κλαδιὰ ἀναμμένα. Ἕνα - ἕνα τὰ ἔρριχνε στὸ σκοτάδι σὰν ρουκέττες καὶ συγχρόνως ἔβγαζε σφυρίγματα δυνατά.

Στὸ σύνθημα αὐτό, ποῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ περίμενον, τὰ γαυγίσματα ἀποκρίθηκαν ἀπὸ πιὸ κοντά, καὶ σὲ λίγο ἕνας σκύλος χύθηκε μέσα στὸ διάδρομο. Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ, κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἔτρεξαν κατόπι του.

Ὁ ναύτης ἔρριξε λίγα κούτσουρα ἐπάνω στὰ κάρβουνα τοῦ τζακιοῦ καὶ μιὰ ζωηρὴ φλόγα ἐφώτισε τὴν κατοικία.

— Ὁ Τὸπ εἶνε! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

Ἦταν πραγματικῶς ὁ Τόπ, ὁ θαυμάσιος ἀγγλονορμαδικὸς σκύλος τοῦ Κύρου Σμίθ, μὲ τὰκούραστα πόδια καὶ τὴ λεπτοτάτη ὄσφρησι.

Ἀλλὰ ἦταν μόνος του! Οὔτε ὁ κύριός του, οὔτε ὁ Νὰδ τὸν συνώδευαν!

Πῶς ὅμως τὸ ἔνστικτό του τὸν ὡδήγησε στὰ Καμίνια, ποῦ δὲν τὰ ἤξευρε; μάλιστα μὲ τέτοιο σκοτάδι καὶ μὲ τέτοια θύελλα; Αὐτὸ ἦταν ἀνεξήγητο. Ἀλλ' ἀκόμη πιὸ ἀνεξήγητο ἦταν, ὅτι ὁ Τὸπ δὲν ἐφαίνετο οὔτε κουρασμένος, οὔτε κἂν λερωμένος ἀπὸ λάσπες ἢ ἄμμους!

Ὁ Χάρμπερτ τὸν εἶχε τραβήξῃ κοντά του καὶ τοῦ ἔσφιγγε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του. Ὁ σκύλος ἐστέκετο νὰ τὸν χαϊδεύουν κ' ἔτριβε τὸν λαιμό του στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ.

—Ἀφοῦ βρέθηκε ὁ σκύλος, θὰ βρεθῇ καὶ ὁ κύριός του! εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

— Ὁ Θεὸς κι' ὁ λόγος σας! ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ. Πᾶμε! Ὁ Τὸπ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ!

Ὁ Πέγκροφ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἐννοοῦσε κι' αὐτός, ὅτι ὁ ἐρχομὸς τοῦ Τὸπ ἦταν καλὸ σημάδι καὶ δὲν εἶχε πιὰ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ μηχανικὸς ἐχάθη γιὰ πάντα.

— Ἐμπρός! εἶπε.

Ξανασκέπασε προσεκτικὰ τὰ κάρβουνα τοῦ τζακιοῦ κ' ἔβαλε μερικὰ ξύλα στὴ στάκτη, γιὰ νὰ βροῦν φωτιὰ στὸ γυρισμό. Ἔπειτα ἐπῆρε μαζί του ὅ,τι εἶχε μείνῃ ἀπὸ τὸ δεῖπνο καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ καὶ τὸν Σπίλετ, βγῆκε ἔξω. Ὁ σκύλος προχωροῦσε μπροστὰ κι' ἄφινε μικρὰ γαυγίσματα, σὰ νὰ τοὺς προσκαλοῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ θύελλα εἶχε τὴ μεγαλήτερη ἔνταση. Τὸ φεγγάρι, μικρὸ ἀκόμη, δὲν ἔχυνε τὸ ἐλάχιστο φῶς μέσ' ἀπὸ τὰ πυκνὰ σύννεφα. Νἀκολουθήσουν ἕνα ἴσιο δρόμο, ἦταν δύσκολο. Τὸ καλλίτερο ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν, ἦταν νἀφεθοῦν στὸ ἔνστικτο τοῦ Τόπ. Κι' αὐτὸ ἔκαμαν. Ὁ ρεπόρτερ κι' ὁ Χάρμπερτ ἐπήγαιναν πίσω ἀπὸ τὸν σκύλο κι' ὁ ναύτης πίσω ἀπ' ὅλους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ἕνας ἐπίλογος : —Ἀπὸ τὴν κατ' αὐτὰς ἐκδοθεῖσαν διάλεξιν τοῦ κ. Χ. Ἀννίνου περὶ τῶν ποιητῶν Παπαρρηγοπούλου καὶ Βασιλειάδου, ἀποσπῶμεν τὸν χαριτωμένον αὐτὸν ἐπίλογον :

«...Καὶ ὑποπτεύω, ὅτι ὑπέστην ἀκουσίως τὸ πάθημα ἑνὸς ἀδεξίου ἁγιογράφου, τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθῶ μὲ τὴν ἄδειάν σας, ὡς τελικὸν ἐπιδόρπιον τῆς παρούσης ὁμιλίας. Κάποιος Χριστιανὸς ἀνέθεσεν εἰς τὸν τεχνίτην αὐτὸν νὰ τοῦ ζωγραφίσῃ τὸν ἅγιον Γεώργιον, τοῦ ἔδωσε δὲ καὶ τὴν κατάλληλον σανίδα διὰ τὸ εἰκόνισμα. Ὁ ζωγράφος ὅμως, ἀντὶ νἀρχίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος, ἤρχισεν ἀπὸ τὸ κάτω. Ἐζωγράφισε τὸν δράκοντα, ἔπειτα τὰ πόδια τοῦ ἵππου, ἔπειτα τὸ σῶμά του καὶ τέλος τὸν ἀναβάτην. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ἁγίου, δὲν ὑπῆρχε πλέον χῶρος. Ἐν τούτοις παρουσίασεν αὐτὸ τὸ κατασκεύασμα εἰς τὸν παραγγείλαντα. Οὗτος, βλέπων τὸν Ἅγιον ἀκέφαλον, ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν πῶς λείπει τὸ κεφάλι. Καὶ ὁ ζωγράφος ἀφελέστατα:

«— Δὲν μ' ἔφθασε τὸ σανίδι !

«Κυρίαι καὶ κύριοι, ἐξαιτούμενος τὴν συγγνώμην σας, σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι ἂν μοῦ ἀνατεθῇ ἄλλοτε παρομοία ἐντολή, θἀρχίσω τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἐὰν δὲν πράξω τοῦτο καὶ τότε, σημαίνει ὅτι θὰ ἔχω χάσῃ τὸ κεφάλι... τὸ δικό μου».

***

Τὰ φυσέκια :—Εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀρματωλοὶ καὶ Κλέφτες», ὁ ἱστορικὸς κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλους διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον.

Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, εἰς κάποιον νοικοκύρην πόλεως, ἐντελῶς ἀμάθητον ἀπὸ ὅπλα, ἔδωσαν ἕνα τουφέκι μὲ δώδεκα φυσέκια. Σὲ κάμποση ὥρα, παρουσιάσθη καταϊδρωμένος εἰς τὸν ἀρχηγόν του καὶ τοῦ ἔδωσε δύο φυσέκια πίσω, λέγοντάς του:

— Πάρτα, καπετάνιο μου, αὐτὰ μοῦ περίσσεψαν, δὲν χωρεῖ ἄλλα τὸ τουφέκι μου !

Τὰ ἄλλα δέκα τὰ εἶχε βάλῃ ὅλα μέσα στὴν κάννη τοῦ τουφεκιοῦ του, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, πολὺ κοπιάσας διὰ τοῦτο !..

***

Καὶ ἄλλο:—Ἐκ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου.

Εἰς ἄλλον νοικοκύρην ἔδωσαν μιὰ γεμάτι κουμπούρα νὰ τὴν ρίξῃ. Ἐτέντωσε τότε ἐκεῖνος τὸ χέρι του κ' ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Ἐμπρός, τοῦ φωνάζουν, δός της φωτιά !..

Κ' ἐκεῖνος ἀπαντᾷ ἀπορῶν :

— Μὰ δὲν πέφτει ἀτή της.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΥΡΙΖΑ στὸ σπίτι ἀφρρημένες, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι τίποτα. Ἦταν τὸ βράδυ τῆς περασμένης Κυριακῆς, πρὶν νἀνάψουν τὰ φανάρια, —ποῦ μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ τἄναβαν καθόλου, πρῶτο γιατὶ ἀργότερα θἄβγαινε τὸ φεγγάρι καὶ δεύτερο γιατὶ τώρα δὲν ὑπάρχει ἄφθονο γκάζι. Αὐτὸς εἶνε κι' ὁ λόγος ποῦ ἐγύριζα στὸ σπίτι νωρίς, ἀφῃρημένος καὶ χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι τίποτα... Ὅταν ἔξαφνα, στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, βρέθηκα πρόσωπο πρὸς πρόσωπο μ' ἕνα μικρὸ Πιερρότο. Φάντασμα νἄβλεπα, δὲν θὰ σάστιζα περισσότερο. . . Θὰ μοῦ πῆτε : Ἀποκρηὲς δεν εἶνε ; τί παράξενο νἀπαντήσῃ κανεὶς στὸ δρόμο ἕνα Πιερρότο, μιὰ Κολομπίνα ἢ ἕνα Ἀρλεκῖνο ; Ναί, ἀλλὰ σᾶς εἶπα ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν συλλογιζόμουν τίποτα· ἄρα οὔτε ὅτι ἦταν Ἀποκρηές. Κι' ὥς νὰ τὸ θυμηθῶ καὶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκπληξί μου, ἐπέρασαν κάμποσες στιγμές. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ μικρὸς Πιερρότος μὲ εἶχε πλησιάσῃ καὶ τότε εἶχα δεύτερη ἔκπληξι : εἶδα ὅτι δὲν φοροῦσε μάσκα ! Μὰ πῶς γίνεται μασκαρᾶς χωρὶς μάσκα ; Ἢ εἶνε κανείς, ἢ δὲν εἶνε. Ἀλλὰ ὁ Πιερρότος ποῦ εἶχα μπροστά μου, καὶ ἦταν, καὶ δὲν ἦταν ! Κάτι τι λοιπὸν σὰν ἀμφίβιο, τέρας τῆς Μυθολογίας, ξωτικό, φάντασμα...

Τρίτη ἔκπληξις, αὐτὴ ὅμως εὐχάριστη : Τὸ προσωπάκι, ποῦ ἔλαμπε γελαστὸ ἀνάμεσα στὸ μυτερὸ καπέλλο καὶ στὴ πλατειὰ τραχηλιὰ τοῦ Πιερρότου, μοῦ ἦταν γνωστό : Ἀνῆκε 'ς ἕνα καλὸ κ' ἔξυπνο παιδὶ ἀπὸ τὴ γειτονειά μας. Γι' αὐτὸ μ' ἐπλησίασε, στάθηκε ἀντικρύ μου καὶ μὲ καλησπέρισε.

— Ἄ, ἔκαμα· ἐσὺ εἶσαι, Ἀντρέα ; Ποῦ νὰ σὲ γνωρίσω. . . χωρὶς μάσκα !

Ὁ μικρὸς Πιερρότος ἔβαλε τὰ γέλια.

—Τί λέτε! ἐφώναξε. Ἴσα-ἴσα ποῦ ἂν φοροῦσα μάσκα, δὲν θὰ μὲ γνωρίζατε.

— Δὲν ἔχεις δίκηο. Οἱ μασκαράδες γνωρίζονται εὐκολώτερα ὅταν φοροῦν μάσκα. Ἀλλ' ἂς τἀφήσωμε αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποῦ εἶνε κάπως πολύπλοκο. . . Καὶ δὲν μοῦ λές· τί τὴν ἔκανες τὴ μάσκα σου ;

Καινούργια γέλια ὁ μικρὸς Πιερρότος.

— Ἀστειεύεσθε ; φώναξε. Καὶ τί θέλατε νὰ τὴν κάνω ; Τὴν ἄφισα στὸ σπίτι καὶ. .. θὰ τὴ φορέσω τώρα ποῦ θὰ πάω.

— Ὄχι δά ! Ἔτσι τὸ συνηθίζεις ἐσύ ; . . Πέρσυ ὅμως ποῦ σὲ ξαναεῖδα μ' αὐτὰ τὰ μασκαράτικα, θυμοῦμαι καλά, ὅτι φοροῦσες καὶ μιὰ ἀστεία, ἄσπρη καὶ κόκκινη μάσκα.

— Αὐτή ! ἡ περσινή μου, ποῦ τὴν ἄφισα στὸ σπίτι. Μ' ἀλήθεια, δὲν ξέρετε, ὅτι στὸ δρόμο, δὲν ἐπιτρέπεται φέτος νὰ φανῇ κανεὶς μασκαρᾶς μὲ μάσκα;

— Μπᾶ ! καὶ γιατί ;

— Ἔτσι θέλει ἡ κυρία Ἀντάντ ! ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ μικρὸς Πιερρότος.

— Ἡ Ἀντάντ ; Καὶ πῶς αὐτό ;

— Ξέρω κ' ἐγώ ; Ὅπως ἀπαγορεύει τὸ ἄσπρο ψωμὶ καὶ τὸ ζωηρὸ φῶς, —δὲν βλέπετε ποῦ δὲν ἀναψαν ἀκόμη οὔτε ἕνα φανάρι ;—ἔτσι καὶ τῆς μάσκες.

— Ὅλα δηλαδὴ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀποκλεισμοῦ...

— Φυσικά. Γενικὴ ἀνωμαλία καὶ σκοτάδι. Κ' ἡ Ἀστυνομία, γιὰ νἄ μὴ συμβοῦν τίποτα παρατράγωδα, ἀπηγόρευσε νὰ βγαίνουν μασκαρεμένοι.

— Ἔκαμε πολὺ καλά. Ὥστε θἄχωμε Ἀπόκρηες χωρὶς μάσκες...

— Ἐννοεῖται.

— Ἄνοστες λιγάκι, ἔ ;

— Καθόλου! ἡ μάσκα δὲν κάνει τὴν Ἀποκρηά, ὅπως καὶ τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ. Ἔπειτα λείπουν τὰ σαχλὰ ἀστεῖα, τὰ χονδρὰ πειράγματα...

— Ὥστε ἐσὺ διασκεδάζεις...

— Γιατὶ ὄχι! Πῆγα σὲ τρία σπίτια σήμερα κ' ἐπέρασα λαμπρά, Παίξαμε, χορέψαμε, τραγουδήσαμε. . . Διασκεδάζουμε, βλέπετε, καὶ χωρὶς μάσκες ὅπως καὶ μὲ μάσκες. Χορταίνουμε καὶ μὲ μαῦρο ψωμί, ὅπως καὶ μὲ ἄσπρο. Βλέπουμε καὶ μὲ τὸ φεγγάρι, ὅπως καὶ μὲ τὰ ἠλεκτρικά. Ἅμα θέλῃ κανεὶς νὰ ζήσῃ. . .

— Αὐτὸ λέγεται ἀντοχή, ἔ ;

— Βεβαιότατα ! Δὲν θὰ πεθάνουμε μεῖς, ἐπειδὴ τὸ θέλουν αὐτοί. Τρῶμε, πίνουμε, ἐργαζόμαστε, γλεντᾶμε, κάνουμε καὶ ἀποκρηές. Ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ !

Μ' αὐτὸ ὁ μικρὸς Πιερρότος μὲ καληνύκτισε κ' ἐξεκίνησε χαρούμενος, πεταχτός, εὐτυχισμένος, τραγουδῶν στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου τὸν «Ἀητό». Ἔβλεπα τὴ λευκὴ του σιλουέττα νἀπομακρύνεται γοργά, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνουνταν πιὰ σὰν φάντασμα. Ἀπεναντίας, ἦταν κάτι τι τόσο ζωντανό, ἀκμαῖο, δυνατό!.. Κ' ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου ἀφῃρημένος, ἀλλὰ καὶ κάτι συλλογιζόμενος τώρα : Ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ !

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **A. FERGUSON**]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— "Ολ' αὐτὰ εἶνε πολὺ παράξενα! εἶπε ὁ Φραντζέσκος, μὲ γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι μάτια. Δὲν μᾶς ἀπαντοῦν ὅταν τοὺς μιλοῦμε καὶ δὲν λένε λέξι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Μὰ ποιοί εἶνε αὐτοί; γιατὶ κάνουν ἔτσι;..

Κυτταχθήκαμε πάλι οἱ δυό μας... Κάτι ἀπροσδιόριστο εἴχαμε φοβηθῆ. Ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι μπορεῖ νὰ ἐκινδύνευε ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ μᾶς, δὲν μᾶς εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη.

— Θὰ εἶνε τίποτα παληανθρῶποι, ποῦ ἦλθαν νὰ κλέψουν ξύλα, εἶπε στιγὰ ὁ Φραντζέσκος. Θὰ ἔμαθαν, ὅτι ὁ σινιὸρ πάντρε σας(*) λείπει, καὶ σκέφθηκαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπουσία του.

— Ἄ, ὄχι! ἀποκρίθηκα. Ἄνθρωποι ποῦ σκοπεύουν νὰ κλέψουν ξύλα, δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἴσα-ἴσα κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Θὰ ἔκαναν τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ βγοῦν χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ κανένας.

Γιὰ νὰ ἔχω ἥσυχη τὴ συνείδησί μου, τοὺς ξαναφώνιξα δυνατώτερα:

— Ἔ σεῖς, ἐκεῖ-κάτω!.. Ἀποκριθῆτέ μου, σᾶς παρακαλῶ. Ποιοί εἶσθε; τί θέλετ' ἐδῶ;

***

Τὰ πράγματα περιπλέκονται.

Καὶ πάλι, οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις! Ἀλλὰ τὸ βαρύ, τὸ βροντερὸ βῆμα δυὸ ἀνθρώπων, ποῦ ἄρχισαν νὰναιβαίνουν τὶ μονοπάτι, ἀντήχησε σὲ λίγο σὰν φοβέρα.

Τώρα πραγματικῶς ἐφοβήθηκα. Μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἀπὸ τὸν φόβο μου εἶχα παραλύσῃ. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι συνέτεινε κ' ἡ πυκνὴ ἐκείνη ὁμίχλη ποῦ δὲν μᾶς ἄφενα νὰ διακρίνωμε τίποτε σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μόνο μέτρου. Νὰ μὴ βλέπῃς τὸν ἐχθρό σου, νὰ μὴν ξέρῃς μὲ ποιὸν ἔχεις νὰ μετρηθῆς, εἶνε φοβερό, ὄχι μόνο γιὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ γιὰ μεγάλους. Τελοσπάντων, βασίλειο νὰ μοῦ χάριζαν ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν θὰποφάσιζα νὰ καταιβῶ τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ προϋπαντήσω τοὺς σιωπηλοὺς ἐκείνους ξένους.

(*) Ἰταλ. ὁ κύριος πατέρας σας.

Εἶχα ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ πάρω τὰ πόδια μου στοὺς ὤμους καὶ νὰ τρέξω ἴσια στὸ σπίτι· καὶ τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο τοῦ Φραντζέσκου μοῦ ἔδειχνε καθαρά, ὅτι κι' αὐτὸς δὲν εἶχε πιὸ τολμηρὲς διαθέσεις.

Τὸ φιλότιμο ὅμως, ἡ ντροπή, μᾶς κρατοῦσε στὴ θέσι μας καὶ στεκόμαστε ἐκεῖ καὶ οἱ δυό, ἀκούοντες τὰ βαρειὰ βήματα ποῦ ἐξακολουθοῦσαν νἀναιβκίνουν, ἐνῷ ἡ καρδιές μας κτυποῦσαν δυνατά.

Ἐν τούτοις δὲν μπορούσαμε ἀκόμη νὰ ξέρωμε, ὅτι ἡ θέσις ἐκείνη ἦταν θάνατος, γιὰ τὸν ἕνα τουλάχιστο ἀπὸ μᾶς. Κ' ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε ἕνας τόσο μεγάλος κίνδυνος, θὰ ἔμεν' ἐκεῖ, ἀνύποπτος ὥς τὸ τέλος, ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀνέβαιναν, δὲν ἐσκόνταβε σὲ μιὰ πέτρα, πρᾶγμα ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ κάτω. Καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔπεφτε, τὸν ἀκούσαμε νὰ προφέρῃ μιὰ βλασφημία, — μιὰ βλασφημία στικελική!

Ὁ Φραντζέσκος ἐκλονίσθηκε, ἄρπαξε τὸ χέρι μου καὶ μοῦ τῶσφιξε σπασμωδικά.

— Οἱ Μπαρμπούτζηδες! ἐψιθύρισε μόλις καὶ μετὰ βίας κινῶν τὰ ξέθωρα χείλη του. Εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος!.. Θὰ μὲ σκοτώσουν!

Ἦταν τόσο χλωμός, ὥστε μοῦ ἐφάνη πῶς τὸν σκότωσαν κηόλα. Ὁ καλός μου Φραντζέσκος εἶχε γίνῃ πτῶμα ἀπὸ τὴν τρομάρα. Ἔ, δὲν εἶχε κι' ἄδικο! Ὅσο κι' ἂν δὲν ἦταν δειλός, ὁ νέος Σικελὸς εἶχε συνειθίσῃ, ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερή του ἡλικία, νὰ τρέμῃ τοὺς Μπαρμπούτζηδες. Μ' αὐτὸ τὸ φόβο ἐμεγάλωσε ὁ δυστυχισμένος. Καὶ τὰ τραγικὰ περιστατικὰ ποῦ εἶχε ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του, δὲν ἦταν βέβαια τέτοια ποῦ νὰ τοῦ ἐξαλείψουν ἢ νὰ τοῦ ἐλαττώσουν αὐτὸ τὸ φόβο.

«Ὁ Φραντζέσκος ἄρπαξε τὸ χέρι μου...»
(Σελ. 80, στ. β')

Κ' ἐγώ, καθὼς εἶπα, ἤμουν πολὺ τρομαγμένος. Τώρα ὅμως ἤξερα τί εἴδους κίνδυνος μᾶς ἀπειλοῦσε. Κ' ἔξαφνα, ὁ τρόμος τοῦ Φραντζέσκου ἔδιωξε τὸν δικό μου. Οἱ Μπαρμπούτζηδες ἦταν, δὲν ἦταν τίποτε φαντάσματα. Ἡ εὐκαιρία νὰ τοὺς ἰδῶ, νὰ τοὺς γνωρίσω, μοῦ παρουσιάζετο. Σὲ δυὸ λεπτὰ θὰ ἦταν ἐκεῖ μπροστά μου!

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ε'.—ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Ἀντ. Σ. Μάτσα*]

Ὁ μεγαλήτερος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ὁ κύμης Διονύσιος Σολωμός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸ 1798 καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Κέρκυραν τό 1856. Γόνος ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, πλούσιος, ἐσπούδασε μόνον διὰ τὴν ἰδίαν του ψυχικὴν καλλιέργειαν καὶ διῆλθε τὴν ζωήν του μελετῶν καὶ γράφων, χωρὶς ποτε νὰ ἐξασκήσῃ ἐπάγγελμα ἢ νὰ δεχθῇ ἀξίωμα. Ἐκπαιδευθείς, εἶχε τελειώσῃ τὰς σπουδάς του, νομικὰς καὶ φιλολογικάς, εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅθεν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέτειραν, φέρων καὶ τὰ πρῶτά του ποιήματα γραμμένα ἰταλιστί. Ὁ φίλος του Σπυρίδων Τρικούπης, ὁ ἱστορικός, τὸν συνεβούλευσε τότε νὰ γράψῃ εἰς τὴν μητρικήν του γλῶσσαν καί, τὴν συμβουλὴν αὐτὴν ἀκολουθήσας ὁ Σολωμός, ἀνεδείχθη ὄχι μόνον ἕνας ἔξοχος ποιητής, ἀλλὰ καθαυτὸ ὁ γενέτωρ καὶ ὁ θεμελιωτὴς τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Δύσι ὅπως ὁ Δάντης εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὁ Σολωμός ἐκαλλιέργησε τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἀνεδίδασεν εἰς περιωπὴν γλώσσης φιλολογικῆς, οἱ δὲ δοκιμώτεροι τῶν κατόπιν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων ἠκολούθησαν τὸν δρόμον, ποῦ τοὺς ἄνοιξεν ὁ ποιητὴς τοῦ «Ὕμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν». Ἐκτὸς τοῦ περιφήμου αὐτοῦ Ὕμνου, τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ Σολωμοῦ εἶνε ὁ «Ἀλάμπρος», οἱ «Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι» καὶ ὁ «Ὕμνος εἰς τὸν Μπάϊρων». Δυστυχῶς τὰ περισσότερα δὲν ἐπρόφθασε νὰ τἀποτελειώσῃ κ' ἔχουν μείνῃ ὡς ἀποσπάσματα. Ἀπὸ τὴν Κέρκυραν τὰ ὀστᾶ τοῦ Σολωμοῦ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον κ' ἐτάφησαν ἔξωθεν τῆς Ἀγιωνικῆς Μητροπόλεως, ἐπὶ τῆς κεντρικῆς Πλατείας, ἡ ὁποία ὀνομάζεται ἔκτοτε «Πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ». Ἐπὶ τοῦ τάφου εἶνε στημένη ἡ προτομή του, εἰς δὲ τὴν Πλατεῖαν Γεωργίου Α' ὁ ἀνδριάς του, ἀποκαλυφθεὶς μετὰ πομπῆς τό 1902.

Εἰς Φραγκίσκαν Φραΐζερ

Μικρὸς προφήτης ἔριξε
σὲ κορασιὰ τὰ μάτια,
Καὶ στοὺς κρυφοὺς του λογισμοὺς,
χαρὰ γεμᾶτος, εἶπε:
Ἂν γιὰ τὰ πόδια σου, Καλή,
κι' ἂν γιὰ τὴν κεφαλή σου,
Κρίνους ὁ λίθος ἔβγαζε,
χρυσᾶ στεφάνια ὁ ἥλιος,
Δῶρο δὲν θάτανε γιὰ σὲ
καὶ γιὰ τὸ μέσα πλοῦτος:(*)
Ὥμορφος κόσμος, ἠθικός,
ἀγγελικὰ πλασμένος!

Στὴν εἰκόνα τῆς μικρῆς ἀνεψιᾶς(**)

Ὅπως μένεις μέσ' στὸ νοῦ μου
Ὅσο ζῶ καὶ στὴν καρδιά,
Μεῖνε, τέκνο τοῦ ἀδελφοῦ μου,
Καὶ στὰ μάτια μου μπροστά.

Μεῖνε... Ἐπάλαιβε τὸ σῶμα
Ἡ ψυχή σου ὥς ποῦ νὰ βγῇ
Καὶ συχνάνοιγες τὸ στόμα
Κοὶ δὲν ἤξερες γιατί.

Λίγο ἐχάρησες τὸ φῶς σου
Ὡς ποῦ ἐπέρασες γλυκά,
Ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς μητρός σου,
Στοῦ πατρὸς τὴν ἀγκαλιά.

Γλυκοὶ ἐστάθηκαν μὰ πλάνοι
Τῶν γονηῶν σου οἱ στοχασμοί:
Γάμου σοῦ ἔβλεπαν στεφάνι,
Κι' ἄλλο φόρεσες ἐσύ!

(*) Οὐδέτερον: τὸ πλοῦτος-τὰ πλούτη, ὅπως τὸ σκότος-τὰ σκότη, τὸ πλάτος-τὰ πλάτη. Ὁ Σολωμὸς ἐπῆρε τὸν τύπον ἀπὸ τὴν ζακυνθινὴν γλῶσσαν.

(**) Τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ εὑρέθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολωμοῦ, γραμμένον ὄπισθεν ἀπὸ μίαν εἰκόνα τῆς κόρης τοῦ ἀδελφοῦ του, ποῦ ἀπέθανε μικρά.

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΕΙΝΕ ΑΓΑΛΜΑ

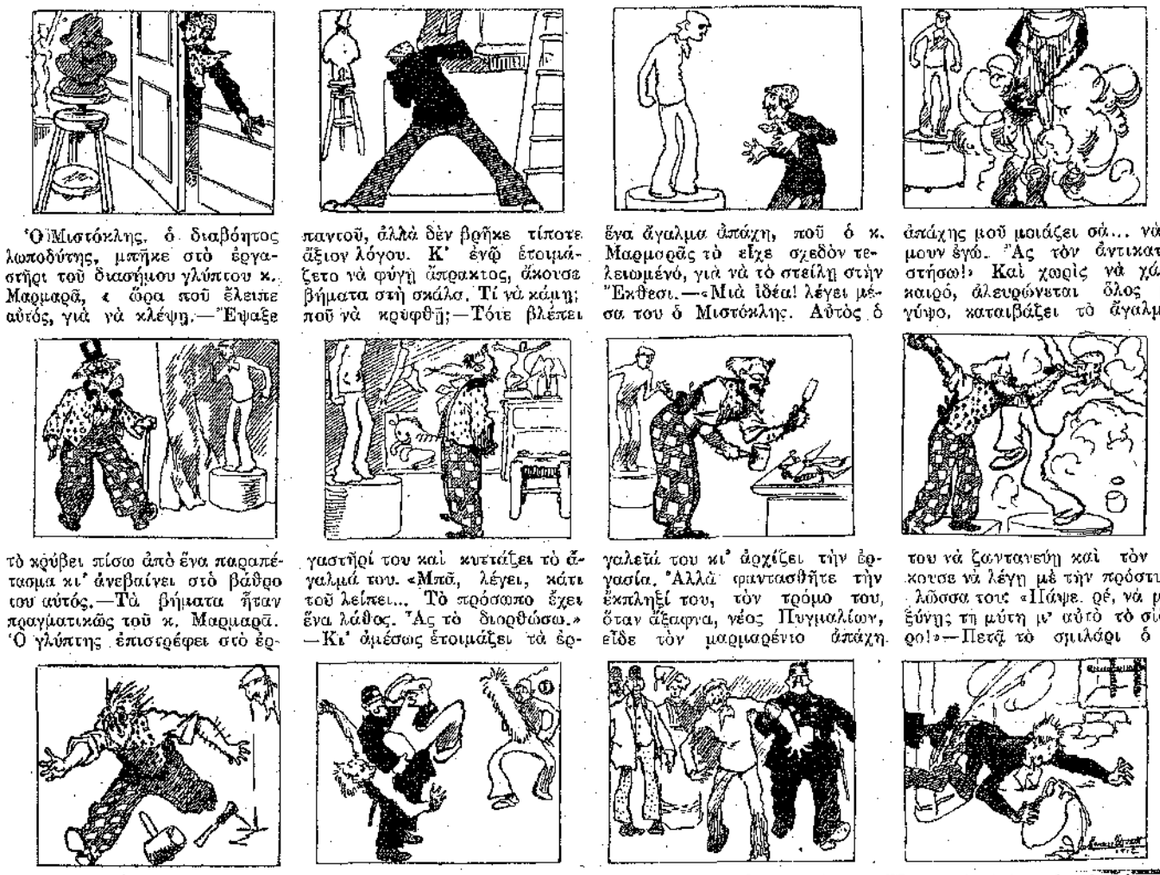

Ὁ Μιστόκλης, ὁ διαβόητος λωποδύτης, μπῆκε στὸ ἐργαστῆρι τοῦ διασήμου γλύπτου κ. Μαρμαρᾶ, «ὥρα ποῦ ἔλειπε αὐτός, γιὰ νὰ κλέψῃ.—Ἔψαξε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε ἄξιον λόγου. Κ' ἐνῷ ἑτοιμάζετο νὰ φύγῃ ἄπρακτος, ἄκουσε βήματα στὴ σκάλα. Τί νὰ κάμῃ; ποῦ νὰ κρυφθῇ;—Τότε βλέπει ἕνα ἄγαλμα ἀπάχη, ποῦ ὁ κ. Μαρμαρᾶς τὸ εἶχε σχεδὸν τελειωμένο, γιὰ νὰ τὸ στείλῃ στὴν Ἔκθεσι.—«Μιὰ ἰδέα! λέγει μέσα του ὁ Μιστόκλης. Αὐτὸς ὁ ἀπάχης μοῦ μοιάζει σά... νὰ ἤμουν ἐγώ. Ἂς τὸν ἀντικαταστήσω!» Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἀλευρώνεται ὅλος μὲ γύψο, καταιβάζει τὸ ἄγαλμα, τὸ κρύβει πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα κι' ἀνεβαίνει στὸ βάθρο του αὐτός.—Τὰ βήματα ἦταν προγματικῶς τοῦ κ. Μαρμαρᾶ. Ὁ γλύπτης ἐπιστρέφει στὸ ἐργαστῆρί του καὶ κυτάζει τὸ ἄγαλμά του. «Μπᾶ, λέγει, κάτι τοῦ λείπει... Τὸ πρόσωπο ἔχει ἕνα λάθος. Ἂς τὸ διορθώσω.» —Κι' ἀμέσως ἑτοιμάζει τὰ ἐργαλεῖά του κι' ἀρχίζει τὴν ἐργασία. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί του, τὸν τρόμο του, ὅταν ἄξαφνα, νέος Πυγμαλίων, εἶδε τὸν μαρμαρένιο ἀπάχη του νὰ ζωντανεύῃ καὶ τὸν ἄκουσε νὰ λέγῃ μὲ τὴν πρόστυχη λῶσσα τους: «Πάψε, ρέ, νὰ μοῦ ξύνῃς τῇ μύτη μ' αὐτὸ τὸ σίδερο!»—Πετᾷ τὸ σμιλάρι ὁ κ. Μαρμαρᾶς καὶ ὅπου φύγῃ-φύγῃ... Ἀλλὰ στὴς φωνές τοῦ, τρέχει ἡ ἀστυνομία, περικυκλώνει τὸ σπίτι καὶ τσακώνει τὸν κακό σου Μιστόκλη, ποῦ εἶχε μείνῃ κλεισμένος μέσα.—Τί γέλια ποῦ ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι στὸν δρόμο, ποῦ ἔβλεπαν τὸν Μιστόκλη ἀλευρωμένο σὰν παλεάτσο, χωρὶς νὰ εἶνε ἀκόμη ἀποκρηές!..—Οἱ χωροφύλακες τὸν ὡδήγησαν ἴσα στὴ φυλακή, κ' ἐκεῖ ὁ φιλαράκος ἔμαθε πόσο κοστίζει 'ς ἕνα λωποδύτη νὰ γίνεται ἄγαλμα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΡΟΛΟΓΙ

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 73*)

Ἀλλ' αὐτὸς θὰ τὸ κατῴρθωνε! Θὰ ἔκαμνε τὴν ἐφεύρεσι καὶ θάφινε νὰ πιστευθῇ ὅτι ἦταν τοῦ κ. Λεπίν. Τί τὸν ἔμελε τὸν φτωχὸ γιὰ τὴ δόξα; τί ἀνάγκη ἦταν νἀκουσθῇ τὸνομά του; καὶ ποιός τὸν ἐλογάριαζε, ποιός τὸν ἤξερε ἀλλοιώτικα παρὰ ὡς Σιγαλό;... Τοῦ ἔφθανε μόνο, ὅτι θὰ ἐπλήρωνε ἔτσι τὸν πρῶτο καλὸ λόγο ποῦ ἄκουσε ποτέ, τὴν μόνη καλωσύνη ποῦ τοῦδειξε ἄνθρωπος στὸν κόσμο. Κι' αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο, θὰ ἔχυνε λίγο βάλσαμο στὴν πονεμένη κι' ἀποθαρρυμένη ψυχή του.

Ἔπρεπε λοιπὸν χωρὶς ἄλλο, νἀνακαλύψῃ τὴν τελειοποίησι τοῦ ρολογιοῦ τῆς τσέπης. Δὲν θὰ ἡσύχαζε στιγμή, ἂν δὲν εὕρισκε τὸν τρόπο. Ὁ Λεπὶν εἶχε ἀπελπισθῆ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θἀπελπίζετο. Τὸ ἤθελε τόσο πολύ!..

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ ἐσυλλογίζετο. Τὸ μέτωπό του, ζαρωμένο στὴ μέση, μαρτυροῦσε τὴν προσπάθεια ποῦ ἔκανε, γιὰ νὰ συγκεντρώνῃ τὸ νοῦ του 'ς αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐγύρισε στὴν καμαρούλα ποῦ κατοικοῦσε ὁλομόναχος,—γιατὶ δὲν εἶχε γονεῖς κι' οὔτε ποὺς γνώρισε ποτέ,—πῆρε χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ, νὰ σβύνῃ, νὰ λογαριάζῃ, ἀτέλειωτα...

Ἀπὸ ἐκείνη ἀκόμη τὴν ἐποχή, ὁ μηχανισμὸς τοῦ ρολογιοῦ τῆς τσέπης ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν καναλωτὸ κῶνο, ὅπου τυλίγεται ἡ χαλύβδινη ἀλυσίδίτσα, ὅταν κουρδίζεται τὸ ρολόγι, καὶ ἀπὸ τὸν ἕλικα, τὸ κοινῶς λεγόμενο ἐλατήριο. Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ κομμάτια ἦταν κλεισμένα ἀνάμεσα σὲ δυὸ δίσκους στρογγυλοὺς καὶ κυρτούς, κι' αὐτοὶ οἱ δίσκοι ἔδιναν τὸν ὑπέρμετρο ἐκεῖνον ὄγκο στὸ ρολόγι. Ἄν τὸ τρόπος νὰ λείψῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, τὸ ρολόγι θὰ ἐγίνετο λεπτότερο. Ἀλλὰ μὲ τί νἀντικατασταθῇ ὁ δίσκος;

Ἡ αὐγὴ βρῆκε τὸν τεχνίτη νὰ ζητῇ ἀκόμη τὴ λύσι τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ προβλήματος. Ἀλλὰ κι' ὅλη τὴν ἄλλη μέρα, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτα, αὐτὸς ἐσυλλογίζετο μονάχος του... Ἐπιτέλους, τὴν δεύτερη νύκτα, μιὰ ἰδέα, μιὰ ἔμπνευσις ἐρώτισε ξαφνικὰ τὸ μυαλό του: Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ δίσκους μποροῦσε νἀντικατασταθῇ μὲ χωριστά, ἐπίπεδα κομμάτια, «γεφύρια» ὅπως τὰ λέγουν στὴν τέχνη, κ' ἐπάνω 'ς αὐτὰ νὰ καρφωθοῦν στερεὰ οἱ ἄξονες ποῦ ἐχρειάζοντο γιὰ τὴν κίνησι τοῦ ἐλατηρίου. Ὁ Σιγαλὸς ἄφισε κραυγὴ χαρᾶς, τὴν μόνη ἴσως ποῦ βγῆκε ποτὲ ἀπὸ τὰ μαραμένα του χείλη. Εἶχε βρῇ τὸ μυστικό, ποῦ θὰ ἐπέτρεπε στοὺς ὡρολογοποιοὺς νὰ κατασκευάζουν στὸ ἑξῆς λεπτότερα ρολόγια!

Τὴν ἄλλη μέρα, παρουσίασε στὸν κ.

Λεπὶν τὰ σχέδια τῆς ἐφευρέσεώς του. Ὁ ὡρολογοποιὸς καταχάρηκε κ' ἔδωσε διαταγὴ νὰ κατασκευασθοῦν ἀμέσως τὰ καινούργια κομμάτια. Ἡ ἰδέα τοῦ Σιγαλοῦ ἐδοκιμάσθη κ' εὑρέθη πολὺ πρακτική. Ὁ Λεπὶν τὴν ἐπῆρε, τὴν υἱοθέτησε καὶ μόνο τὸ δικό του ὄνομα πέρασε στὴν ἀθανασία. Ὁ φτωχὸς Σιγαλός, ὁ ἀφανὴς τεχνίτης, δὲν ἔλαβε παρὰ λίγα χρήματα, ποῦ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ περάσῃ τὴν ἐπίλοιπη ζωή του μὲ κάποιαν ἄνεσι. Ἀλλὰ ἡ μεγαλητέρα του ἀνταμοιβὴ ἦταν τὸ χαρούμενο γέλιο, ποῦ ἐγέμισε τὸ πρόσωπο τῆς κόρης, ὅταν, κατὰ τὴν ὑπόσχεσί του, τῆς παρουσίασε, σὲ ὀκτὼ ἡμέρες, ποῦ ξαναπῆγε στὸ μαγαζὶ μὲ τὸ πατέρα της, τὸ πρῶτο μικρό, γυναικεῖο ρολόγι ποῦ κατασκευάσθηκε στὴ Γαλλία!

Ἔτσι, ἡ μεγάλη ἐφεύρεσις, ποῦ ἔγεινε ἀφορμὴ νὰ ἐξελιχθῇ γρήγορα τὸ ρολόγι τῆς τσέπης καὶ νὰ φθάσῃ στὴ σημερινὴ τελειότητα, χρεωστεῖται στὸ γλυκὸ χαμόγελο καὶ στὸν καλὸ λόγο μιᾶς συμπαθητικῆς κόρης προς ἕνα ἀπόκληρο αὐτοῦ τοῦ κόσμου...

(Cl. Leclerc) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Ὅλοι ξέρουμε, πῶς ἡ Κίνα εἶνε ἕνα μεγάλο Κράτος, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ Ἀθῶ. Οἱ ἄντρες ἔχουν μιὰ μακρυὰ κοτσίδα ποὺ κρέμεται ἀπὸ πίσω· αὐτὴ εἶνε τὸ καμάρι τους. Ὑπάρχουν πιὸ πολλοὶ Κινέζοι στὴν Κίνα παρὰ κάτοικοι σὲ καμμιὰ ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου· καὶ γι' αὐτὸ εἶνε κοὶ τόσο πάρα πολλοὶ φτωχοί, ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ πεῖνα. Ὅταν βγῇ κανεὶς λίγο πάρα ἔξω ἀπο τὶς μεγαλήτερες πόλεις, ἢ ἔξω σὰ χωριά, πνίγεται ἀπὸ μεγάλα κοπάδια μικρῶν παιδιῶν· δὲν βλέπει κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἔρχονται, μὰ μόλις ἔρθῃ κοντὰ κανένας ξένος, μαζεύονται τριγύρω του περίεργα, τολμηρὰ ἢ φοβισμένα, κατὰ τὴν διάθεσι ποῦ ἔχουν οἱ μεγάλοι τους στὸ χωριό, φιλική ἢ ἐχθρική. Ὅταν δὲν τύχῃ νὰ εἶνε ἡ κινέζικη πρωτοχρονιά, ποῦ τὴν γιορτάζουν τὸν δικό μας τὸν Φλεβάρη, δὲν πολυβλέπει κανεὶς ἐν τούτοις τὰ κινεζόπαιδα. Εἶνε ἀλήθεια, πῶς τὰ φτωχόπαιδα τρέχουν συχνὰ, σὰν μικροὶ ζητιάνοι, ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν διαβάτη, πολλὲς φορὲς πολλὰ μίλια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρουνε ἕνα ἄθλιο χάλκινο νόμισμα. μὰ οἱ πιὸ πλούσιοι ἔχουν τὰ παιδιά τους μέσα σὲ αὐλὲς καὶ περιβόλια, φραγμένα μὲ ψηλοὺς τοίχους.

Τὴν πρωτοχρονιὰ τουναντίον βλέπει κανεὶς τοὺς γονεῖς νὰ βγαίνουν περίπατο μαζὶ μ' αὐτά, στολισμένα μὲ τὰ καλύτερά τους φορέματα, σὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ χρώματα: οὐρανί, πράσινο κίτρινο ἢ λιλά. Γιὰ τοὺς νεοφερμένους εἶνε δύσκολο νὸ ποῦνε,ποιὰ εἶνε ἀγόρια καὶ ποιὰ κορίτσια: τὸ μόνο ποῦ τὰ ξεχωρίζει, εἶνε τὸ μαλλιὰ καὶ τὸ κόψιμο τῆς φόρεσιᾶς. Τὰ μικρὰ ἀγόρια φαίνονται τόσο ἀστεῖα μὲ τὸ μικρὸ κουρεμένο τους κεφαλάκι! Μόλις γίνουν μιᾶς ἑβδομάδος, ὀρχίζουν οἱ γονεῖς νὰ δένουν ἕνα μικρὸ σκουλαρίκι στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τους, γιὰ νὰ σχηματίσουν τὸ «καμιτσίκι» τοῦ μέλλοντος· τὸ τυλίγουν μὲ μιὰ κόκκινη κλωστίτσα καὶ μο ἄζει μὲ οὐρίτσα ποντικοῦ. Τῶν κοριτσιῶν πάλι τὰ μαλλιὰ εἶνε μαζωμένα στὴν κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ μὲ μικρὲς ἀσημένιες ἢ χρυσὲς φουρκέττες, καθόσο οἱ γονεῖς εἶνε περισσότερο ἢ λιγώτερο πλούσιοι. Ἔτσι στολισμένα ἀκολουθοῦν τοὺς γονεῖς τους ἔξω στοὺς δρόμους, ἢ καί, καμμιὰ φορά, τοὺς γίνεται ἡ χάρι νὰ πᾶνε καὶ μαζί τους στὸ θέατρο, ποῦ γι' αὐτὰ εἶνε μιὰ μεγάλη διασκέδασι. Οἱ Κινέζοι ἀγαποῦν ποιὸ πολὺ τοὺς γιοὺς τους, γιατὶ οἱ γιοί. κατὰ τὴν πολιὰ συνήθεια, ἔχουνε τὴν ὑποχρέωσι νὰ φροντίζουν γιὰ τοὺς γονεῖς τους, ὅταν αὐτοὶ δὲν μποροῦνε πιὰ νὰ δουλεύουν. Ὅταν γεννηθῇ ἀγοράκι, εἶνε πάντα μεγάλη γιορτὴ στὴν οἰκογένεια· ὅλοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ ἔρχονται γιορτοστολισμένοι μὲ δῶρα γιὰ τὸ μωρὸ καὶ τὴ μαμμή του, τὸ στολίζουν μὲ κατακόκκινες φασκιὲς καὶ μεταξωτὸ σκουφάκι καὶ πάνω σ' αὐτὸ ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ σπιτιοῦ καρφώνουν χρυσᾶ ἢ ἀσημένια χαϊμαλιὰ καὶ μικρὲς χρυσομένες κουκλίτσες, ποὺ φέρνουν εὐτυχία, καὶ τὸ γιορίζουν παντοῦ θριαμβευτικά. Ἂν ὅμως τουναντίο ἔρθῃ κοριτσάκι, ὅλ' ἡ οἰκογένεια εἶνε ἀπογοητευμένη· οὔτε συγχαρητήρια οὔτε δῶρα· καὶ ἂν οἱ γονεῖς εἶνε φτωχοὶ ἄνθρωποι, σκέπτονται, ἂν πρέπει καθόλου νὰ τὴν ἀφίσουν στὴ ζωὴ ἢ νὸ τὴν πνίξουν σὰν γατάκι, ἢ καὶ νὰ τὴν πουλήσουν. Κανένας δὲν εἶνε, ποῦ νὰ τὴν θέλῃ, καὶ ἡ μαμά της κλαίγει γιὰ τὸ κακόμοιρο. Ὅταν γίνῃ τριῶν τεσσάρων χρονῶν, πρέπει νὰ εἶνε ντυτὰ τῶν πιὸ μικρῶν καί, στὰ πέντε χρόνια ἀρχίζει τὸ «ποδοσφίξιμο» (δηλ. τὸ μικρὸ ποδαράκι σφίγγεται στενά, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν μπορῇ νὰ μεγαλώσῃ πολὺ πιὰ καὶ νὰ πάρῃ σχῆμα στρογγυλοπό)· κάμποσα μικρὰ κοριτσάκια πεθαίνουν ἀπὸ τὰ βάσανα, ποῦ τοὺς προξενοῦν μὲ «τὰ μικρὰ ποδαράκια.» Εἶνε λυπηρὸ νὰ εἶνε κανεὶς μικρὸ κοριτσάκι στὴν Κίνα.

Μιὰ φορὰ ἤρθε ἕνας ἄνθρωπος στὸ σπίτι μου μὲ δυὸ κοφίνια· τὰ πουλοῦσε δυὸ δραχμὲς τὸ κομμάτι καὶ ὅταν τ' ἄνοιξα, βρῆκα ἀπὸ ἕνα μικρὸ γυμνὸ κοριτσάκι στὸ καθένα!

Μόλις τὰ φτωχὰ ἀγόρια γίνουν 6 - 7 χρονῶν, ὑποχρεώνονται νὰ κερδίζουν γιὰ τὸ σπίτι τους. Σὲ μιὰ μεγάλη καινούργια οἰκοδομὴ γιὰ τηλεγραφεῖο, μπροστὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά μου, ἔβλεπα μῆνες καὶ μῆνες ἕνα κοπάδι ἀπὸ μικρὰ - μικρὰ ἀγοράκια κάθε μέρα νὰ δουλεύουνε στὸ *γιαπί*. Μοιάζανε μὲ μικροὺς κουρελοσωρούς μὲ τὰ σακάκια τους τὰ παραγεμισμένα μὲ βάτα. Μόλις μπορούσανε νὰ σέρνουν τὴς κανονισμένες τέσσαρες τοιχόπετρες, κι' ὅμως ὑπομονετικὰ κ' εἰρηνικὰ δουλεύανε τὰ κακόμοιρα ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ μιὰ πενταρα καὶ τὸ φαΐ τους. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τοὺς κουβαλούσανε στὸν τόπο τῆς δουλειᾶς τους μεγάλους κουβάδες γεμάτους βρασμένο ρύζι, κάτι φτωχικὰ χορταρικὰ καὶ τσαΐ. Τότε βγαίναν μπροστὰ καὶ τὰ *ξυλαράκια τοῦ φαγιοῦ*(*) καὶ καθένας ἐλάβαινε ἕνα κεσὲ ρύζι. Μὲ τὰ ξυλαράκια παίρνανε ὅλοι ἀπὸ τὰ κοινὰ χορταρικὰ κ' ἕνα χλιαρὸ τσαΐ· ἔκλεινε τὸ γεῦμα, ποῦ πάντα τ' ἀποτελοῦσαν τὰ ἴδια πράστυκα φαγειά. Μεγάλοι καὶ μικροὶ καθόντουσαν στὸ χῶμα ἢ στοὺς πετροσωρούς, εἰρηνικὰ καὶ λιτά. Ὁ Κινέζος δὲν *πίνει ποτὲ μπύρα οὔτε ρακί, καὶ ποτὲ* μου δὲν εἶδα νὰ τσακώνουνται οὔτε ἀγόρια οὔτε μεγάλοι στὴν Κίνα.

Μιὰ παρηγοριὰ ἔχουνε ὅλα τὰ κορίτσια, μεγάλα καὶ μικρά, νὰποκτήσουν μιὰ φορὰ ἕνα γυιό. Τότε ἔρχονται τὰ καλά τους χρόνια· γιατὶ ἕνας Κινέζος τιμᾷ καὶ σέβεται τὴν μητέρα του· ὑπακούει καὶ ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του, ὅσο ζοῦν, καὶ ὅταν πεθάνουν, δὲν τοὺς ξεχνάει, ἀλλὰ περιποιεῖται τοὺς τάφους τους μὲ περισσότερη προσοχὴ καὶ ἀγάπη ἀπὸ κάθε Εὐρωπαῖο.

(*Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Δανικὸ τῆς Ἄγνες Μπέρνερ*). *Φ. Ν. Χ.*

(*) Σημ. τ. μεταφρ. Οἱ Κινέζοι ἀντὶ πηρούνια, μεταχειρίζονται κάτι ξυλαράκια καὶ μ' αὐτὰ τρῶνε μὲ πολλὴ τέχνη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡΙΘ. 2

ΡΕΥΜΑ ΚΑΙ ΜΥΛΟΣ

«Παρατηρῶ» ἔλεγε τὸ ρεῦμα πρὸς τὸν μύλον, «ὅτι ἀλέθεις τὰ κοτκιὰ τόσον καλὰ καὶ μὲ τόσην εὐχαρίστησιν, ὅπως καὶ τὸν καλλίτερον σῖτον».

«Βεβαίως», εἶπε κροτῶν ὁ μύλος· «μήπως τάχα δὲν εἶμαι διὰ γάλεθῶ; ἔπειτα, ὅσον καὶ ἂν ἐργάζωμαι; τί μὲ μέλει ὁποίαν ἐργασίαν κάμνω; Ἡ ἰδική μου δουλειὰ εἶνε νὰ ὑπηρετῶ τὸν κύριόν μου καὶ ἠξεύρω πολὺ καλά, ὅτι εἶμαι ἐπίσης χρήσιμος ἐὰν ἀλέθω τὸ καλλίτερον σεμιγδάλι ἢ τὸ χειρότερον ἀλεῦρι. Ἡ τιμή μου δὲν ἔγκειται εἰς τὸ νὰ κάμνω λεπτὰς ἐργασίας, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐκτελῶ πᾶν ὅ,τι μοὶ φέρουν ὅσον δύναμαι καλλίτερον».

Τὸ αὐτὸ ὀφείλουν νὰ πράττουν καὶ ὅλοι οἱ παῖδες καὶ τὰ κοράσια: δηλαδὴ νὰ ἐκτελοῦν τὰς παραγγελίας τῶν γονέων των καὶ παντὸς ἀνωτέρου των, ὅσῳ δύνανται μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀκρίβειαν καὶ τότε ἂς εἶνε βέβαιοι, ὅτι θὰ γίνωσιν ἀξιαγάπητοι καὶ χρήσιμοι ἄνθρωποι.

***

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

— Ὁ ἀναγνωρίζων καὶ ἀποστρεφόμενος τὴν πλάνην του δὲν ἀποδεικνύει ἀσιάθειαν χαρακτῆρος. Πρέπει νὰ ὁμολογῶμεν ἀφελῶς ὅτι ἐν εἴδομεν καλῶς, ὅτι ἠπατήθημεν. Ἐπιμονὴ εἰς τοιαύτην περίστασιν μαρτυρεῖ μωρὰν ἀλαζονίαν.

— Ὁ εὐχαριστούμενος νάκούῃ κακολογίας κατ' ἄλλου συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν φιλοκατηγόρων.

— Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀντὶ τῆς ἀληθείας λέγει ψεύδη, εἶνε ἔνοχος ὅσον καὶ ἐκεῖνος, ποῦ σὲ δίδει κίβδηλον νόμισμα ἀντὶ ἀληθοῦς.

— Ἡ ἀχαριστία εἶνε κακία ὑπερφυσική· καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῷα εἶνε εὐγνώμονα.

— Ἡ εὐθυμονία τῶν πλουσίων δὲν συνίσταται εἰς τὰ ἀγαθά, τὰ ὁποῖα ἔχουν, ἀλλ' εἰς τὰ καλά, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ κάμουν.

***

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ἀριθ. πρωτ. 2040

Διεκπ. 1411

Περίληψις

Περὶ μηνιαίου περιοδικοῦ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

Πρὸς τοὺς Ἐλληνοδιδ. καὶ Δημοδιδασκάλους

«Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων», περιοδικὸν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον τῇ συμπράξει λογίων εἰδικῶν περὶ τὰ παιδαγωγικά, περιέχει εὔχυμον καὶ εὔληπτον ὕλην, χρήσιμον πρὸς τὴν ἐπίρρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδίως αἰσθήματος τῶν παίδων καὶ ἐπιτηδείαν, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου φύλλου συνάγομεν, πρὸς ἠθικὴν αὐτῶν μόρφωσιν. Ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐκδόσεως τόσῳ ὠφελίμου καὶ τόσῳ εὐώνου τῇ ἀπαλῇ ἡλικίᾳ περιοδικοῦ, ἐγκλείομεν ὑμῖν ἀντίτυπα τῆς ἀγγελίας τῶν ἐκδοτῶν καὶ συνιστῶμεν νὰ προτρέψητε τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί. Τὰς ἀγγελίας θέλετε ἐπιστρέψει πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Μαρτίου 1879

Ὁ Ὑπουργὸς

Α. Δ. Αὐγερινὸς *Ι. Ἐμμανουήλ.*

Σημείωσις τοῦ Ἀνανία :—Ὥστε ὁ πρῶτος ξεσπαθώσας ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως ὑπῆρξε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας!

***

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Παιδίον τι ἐπώλησε 4 δκ. μήλων καὶ ἔλαβε τόσας δραχμὰς ὅσας ὀκάδας μήλων ἔπρεπε νὰ πωλήσῃ διὰ νὰ λάβῃ δραχμὰς 9.

Πόσας δραχμὰς ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν 4 δκ. μήλων; ἢ πόσας ὀκάδας μήλων ἔπρεπε νὰ πωλήσῃ, διὰ νὰ λάβῃ 9 δραχμάς;

Εἰς τέσσαρας ἐγείρομαι
πόδας ὑπερηφάνως.
Φορυφῶ καλύβας ἐνδεῶν
καὶ οἴκους ἡγεμόνων.
Λαοὺς ἰδύνω παμπληθεῖς·
ἀφαίρεσον τὸ κράνος...
Δὲν μ' ἐννοεῖς;... Εἶμαι τὸ πᾶν·
Θεὸς δὲν εἶμαι μόνον.

[Τῶ πρώτῳ λύτῃ δωρηθήσεται ἡ «Μάνα τοῦ Γενιτσάρου» ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ἀντωνιάδου.].

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ἴδε Ὀδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

		Ο		
	ΛΟΣ	ΝΕΙ	ΓΑΣ	
ΒΙΣ	ΝΟ	ΡΕ	ΝΑ	ΒΙΣ
	ΔΟΥ	ΒΟΛ	ΚΟΣ	
		Ο		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε μεγάλων ποταμῶν.

β'.) Πρόβλημα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐωσφόρου

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἰς τὸ ἴδιον σχῆμα οὕτως ὥστε ὁριζοντίως, καθέτως καὶ διαγωνίως, παντοῦ, τὸ ἄθροισμα νὰ εἶνε 15.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Logogriphe

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσανγῆς

Mon premier est un prénom;
Mon second est la contraire d'oui;
Mon tout est nn petit oiseau.

Λύσεις τοῦ 8ου φύλλου

α'.) Ρώμη, Νεάπολις, Τουρῖνον, Βολωνία.—β'.) Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς 188 χωρισθῇ εἰς τὸ μέσον διὰ μιᾶς ὁριζοντίου γραμμῆς, θὰ γίνῃ $^{100}/_{100}$, ἤτοι ἴσος μὲ τὴν μονάδα.—γ'.) Πάτμος - ἀτμός.—δ'.) Chien qui aboie ne mord pas.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἶδε ὁ δάσκαλος τὸν Γιάννη
Ποῦ ἔζωγράφιζε κρυφὰ
Καὶ τὸν ρώτησε τί κάνει...
Καὶ ὁ Γιάννης τοῦ ἀπαντᾷ:
— Σᾶς εὐχαριστῶ, καλά.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικ. τοῦ τῆς Αὔριον

***

— Καινούργιο σπίτι κτίζει ὁ πατέρας σου;
— Ἀμ τί; παλιὸ ἤθελες νὰ κτίζῃ;!!
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 28, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 31ην Ἰανουαρίου 1917.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

Ὁ ἀποκλεισμός, δυστυχῶς, ἐξακολουθεῖ. Αἱ προθεσμίαι ἑπομένως τῆς ἀνανεώσεως τῶν Ψευδωνύμων καὶ τῆς ἀποστολῆς σημειώσεως διὰ τὰ Εὔσημα τοῦ 1916, *παρατείνονται μέχρι τέλους Φεβρουαρίου*. Ἂς ἐπίσωμεν κοὶ ἂς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ γίνῃ ἀνάγκη καὶ νέας παρατάσεως.

Ὁ *Μέλλων Δόκιμος*, μανθάνων ὅτι τὸ χαρτὶ ἀνεβαίνει ὅλοεν εἰς δυσθεώρητα ὕψη καὶ εἰκάζων ὅτι αἱ εἰσπράξεις μου, ἕνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ, θὰ εἶνε πολὺ ἠλαττωμέναι, μὲ συμβουλεύει, διὰ νὰνεπιμετωπίσω τὴν περίστασιν, νὰ ὑψώσω τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου εἰς 15 ἢ 20 λεπτά, καὶ τὴν συνδρομὴν ἀναλόγως. Καὶ προσθέτει : «Νὰ εἶχαι βεβαία, ὅτι ὅλοι ποῦ σὲ διαβάζουν, ὄχι 20 λεπτά, ἀλλὰ καὶ μιὰ δραχμὴ θὰ ἐπλήρωναν προθύμως». Τὸ ξεύρω, ἀλλά... τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, τὸ δὲ βαλάντιον ἀσθενές. Ἴσως πολλὰ παιδιὰ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ οἰκονομοῦν 20 ἢ 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα διὰ «Διάπλαοιν» καὶ γι' αὐτὸ νομίζω, ὅτι μόνον μὲ τὸ ξεσπάθωμα θὰνιμετωπίσω τὴν περίστασιν. Ξεσπαθώνετε λοιπὸν ὅσο μπορεῖτε. Ἔχετε μάλιστα ὑπ' ὄψει σας, ὅτι ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα, τὸ χαρτὶ ἐπεβαρύνθη ἀκόμη μὲ 9 δραχμ. τὴν δεσμίδα τῶν 500 φύλλων. Κ' ἔχει ὁ Θεός...

Ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον* παρατηρεῖ, ὅτι τὰ θέματα πολλῶν κομματιῶν, ποῦ ἐδημοσιεύθησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, δὲν εἶνε διὰ παιδιά, δὲν ἔχουν παιδαγωγικὴν βάσιν, ἢ τουλάχιστον εἶνε δυνόητα διὰ μικροὺς ἀναγνώστας. Δὲν ἔχει ἄδικον. Καὶ ἡ παρατήρησις αὐτὴ μὲ κάμνει νὰ ἐπαναλάβω τὴν παλαιάν μου σύστασιν : Γράφετε ἁπλούστερα, εὐκολώτερα καὶ παιδαγωγικώτερα πράγματα. Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας καὶ ἀπὸ ποίους θὰ διαβασθῆτε,..—Ὅσον διὰ τὸ «Ρόδο καὶ Μνῆμα», ὄχι, εἰς τὸ χειρόγραφον δὲν ἐσημειώνετο ὅτι ἦτο μίμησις τοῦ Οὐγγώ'

Μὲ χαρὰ ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου, *Ἱερολοχίτη*. Γράφε μου λοιπὸν κάπου-κάπου. Εὔχομαι στὸν ἀδελφό σου περασιτικά. Ὅσο γιὰ τὸ Π. Πνεῦμα, δὲν ἔχει πολὺ ἄδικο... Στεῖλε μου κανένα καλλίτερο.

Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, χαίρω πολὺ ποῦ ἔγεινες καλά. Θὰ συστήσω τὴ μέθοδό σου καὶ στοὺς φίλους μας : Τὸ κρίθινο ψωμί, ποῦ μυρίζει ἄσχημα, τὸ τριψῆσι κανεὶς χωρὶς νὰ μυρίζῃ, καὶ τότε... δὲν σοῦ μυρίζει καθόλου!

Ναί, *Ρωβύρε*. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 96 Μαγικὴ Εἰκὼν ἐδημοσιεύθη μ' ἕνα λάθος ποῦ τὴν κάνει ἄλυτη : ἀντὶ *Πόπη* θέλει *Πίπη*. Θὰ τὴν ἀκουρώσω.

Ὁ μικρός μου *Λαλὲς* μοῦ γράφει, ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ ἴδῃ τὸ τελευταῖο παραμύθι τῆς Κυρὰ-Μάρθας. Μπᾶ, μὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολοι Δυὸ-τρεῖς δοκιμὲς ἀκόμη, καὶ θὰ τὸ λέῃ νερὸ κὶ!

Γυδεωτάκι, σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια. Παρατηρῶ ὅτι ἔχεις πολλὰ μαθήματα, ἀλλὰ παρατηρῶ ἀκόμη ὅτι ἡ ζωή σου εἶνε κανονισμένη σὰν ρολόγι. Γι' αὐτὸ ἔχεις καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς καθ' ἑβδομάδα, ἐνῷ ἄλλοι μὲ λιγώτερα μαθήματα, δὲν τὸ κατορθώνουν.

"Ὄχι; δίκηο. *Ἐγγλεζάκι*. Ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἔκαυσε τὸν στόλον τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ τῶν Ρωμαίων, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Συρακουσῶν ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου Μαρκέλλου, τὸ 212 π. Χ.

"Ὄχι, *Ὑπερασπιστὰ τῆς Σπάρτης*, ὁ Κύρος Σμὶθ θάνευρεθῇ πολὺ γρηγορώτερα ἀφ' ὅ,τι φαντάζεσαι· καὶ αἱ περιπέτειαι ποῦ θὰ παρουσιασθοῦν, εἶνε πολὺ διαφορετικαὶ ἀφ' ὅ,τι ὑποθέτεις. Ἔχε ὑπομονήν· ἡ «Μυστηριώδης νῆσος» θὰ σᾶς παρουσιάσῃ πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκπλήξεις· ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονή. Ὁ Βέρν, βλέπετε, δὲν βιάζεται καθόλου.

Αἱ ἀπορίαι σου, *Α. Πρωτοπ.*, εἶνε ὅλαι σωρίσματα καὶ λογοκλίγνια, παλαιόθεν γνωστὰ ἀλλὰ καὶ παλαιόθεν ἀνηρημένα. Δὲν ἔχω βέβεια τόπο νὰ τὰς ἐξετάσω ἐδῶ ὅλας. Ἀλλὰ θὰ περιορισθῶ σὲ μιά, διὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀξίαν ὅλων. Λέγεις : ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε *πανταχοῦ παρών*, πῶς δὲν *εὑρίσκεται* καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν κακῶν ;—Ποιός σοῦ τὸ εἶπε ; Εἰς κάθε ψυχήν, εἰς κάθε ἄνθρωπον εὑρίσκεται ὁ Θεός. Ὁ «κακὸς» μόνον ἂν τὸν βλέπει, δὲν τὸν αἰσθάνεται, δὲν τὸν ἀναγωρίζει. Καὶ αὐτὸ εἶπε βέβαια ἄλλο πρᾶγμα. Δὲν ἄκουσες ποτέ, ὅτι ἕνας κακὸς ἔγεινε καλός ; Τί σημαίνει αὐτό ; ὅτι ἐγνώρισε τὸν Θεὸν ποῦ ὑπῆρχε μέσα του.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Μιγκέ, Ἄλκης, Χρυσόστομος Ἐλπίδα, Θαλασσοπόρος τῶν Κυκλάδων, Ἀεράκι τοῦ Βοσπόρου, Ἑλληνικὴν Ἰδεῶδες* καὶ *Ἀγριόπαπια*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὸ καλά των λόγια.

Ὁ κ. Φαίδων (Γωγήτριος Ξενόπουλος) εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως ὅλους καὶ ὅλας ποῦ τὸν εὐχήθησαν διὰ τὴν ὀνοματικὴν ἑορτήν του.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Ἤθελα νάμουν βασιλεύς».—«Ἡ παλιὰ μου σάκκα».—«Καλωσύνη».—«Ἀθῆναι, κτλ.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Μιαούλη» κτλ.—«Βοηθεῖστε τὸν Τυφλόν».—«Σωστὴ ἰδέα ἑνὸς τρελοῦ».—«Ὁ ψαρᾶς».—«Γεννηθέτω φῶς».—«Φαιδρά».—«Στὸν Ἰησοῦ Ἀντώνιο». — «Τὸ κλεμμένον ὡρολόγιον».—«Τὸ ψωμί».—«Ὁ Πάστερ καὶ τὰ μικρόβια».—«Ἀνέκδοτον ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου».—«Ἡ πρωτοχρονιὰ τῆς Μικρασιατοπούλας».—«Ὁ χωρικός».—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης σελίδος :—«Ροδόφυλλα». Τὰ πρῶτα ποῦ μοῦ ἔστειλε τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, προσωνίζαν συνέχειαν ὡραιοτέραν. Δὲν λέγω ὅτι καὶ αὐτὴ εἶνε κακή, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅ,τι ἤλπισα. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 μοῦ φαίνεται τὸ καλλίτερον.—«Δύο Ἥρωες» Σωστὰ τὰ συμπεράσματα κ' εὐφυῶς διαλογμένα τὰ παραδείγματα. Ἀμφιβάλλω μόνον ἂν ὁ Β. ἀξιωματικὸς θὰ ἐπεριφρονεῖτο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, γνωρίζοντας πλέον ὑπὸ ποίους ὅρους παρέθη τὸν λόγον τῆς τιμῆς. —Ὁ Ἄλκης μοῦ ἔστειλε ἀρκετὰ ποιήματα. Ἐδιάλεξα ἀπὸ τὴς «Λευκὲς Νύκτες» τὸ καλλίτερον, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶνε μέτριον, καὶ τὸ Waterlo, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐξοχον. Πραγματικῶς, εἰς τὸ Βατερλὼ ἡ Νίκη ἐκατέλειψε τὸν Ναπολέοντα, ὄχι ὅμως καὶ ἡ Δόξα.—«Ταξείδια μὲ τὴ φαντασία». Λεπτὴ σκέψις κ' εὐγενικὸ ὕφος. Τὸ σχέδιο μόνον δὲν εἶνε τόσο καλλιτεχνικό.—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά», νοστιμώτατον.—«Π. Πνεύματα» ὅπως πάντα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν:—ὁ *Ἥρως τῆς Γραβιᾶς* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, ἢ *Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Λατρευτὴν Πατρίδα*—ὁ *Κυματοφθορίας* (0) μὲ *Ἴριδα*, *Μαχμουρλοῦ*, *Βασίλειον Βουλγαροκτόνον*, *Σπαθὶ τοῦ Κωνσταν-*

τίνου, Ρόζεντά·—τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (0) μὲ ὅλα τὰ *λουλούδια καὶ φυτά.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ὀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Λευκὸς Ἀετός*, ἀ. (ΑΛ). *Πατρινοπούλα* κ. (ΚΑ). *Ἰούλιος Καῖσαρ*, ἀ. (ΝΙΠ). *Κουκλίτσα*, κ. (ΙΕΚ). *Ὑάκινθος*, ἀ. (ΓΚ). *Μέλλων Δίκαιος* ἀ. (ΑΠ).

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἕλληνα Νικητὴν* (ἔστειλα· ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 275.) *Δοξασμένας Ἀθήνας* (διὰ τὸ ἰδικόν σου πρόκειται·) *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (ὄχι, τὸ 6' τοῦ Ξεσποῦ. δὲν ἐξουδετερώνει τὸ 'Αθρόον') *Σόλωνα Γ. Β.* (ποῦ νὰ θυμοῦμαι μὲ τόσα ποῦ λαμβάνω; Ἴσως ἐνεκρίθη, ἀλλὰ δὲν ἐκληρώθη') *Β. Βορ.* (καλὸν εἶνε ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ἀπατάλληλος διὰ διήγημα·) *Ἄρην* (τὰ ἔλαβα·) *Κόρην τῶν Κυμάτων* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ δι' αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις·) *Παγκόσμιο Ὄνειρο* (εὖγε γι' αὐτὲς τὶς ὡραῖες ἐκδρομές· γιὰ τὸ ἄλλο, δὲν ἔχεις δίκηο· ἄμα ἀρθῇ ὁ ἀποκλεισμός, νὰ ἰδῇς τί κίνησι θὰ ἔχωμε') *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις') *Πατρινοπούλαν* (χαίρω πολύ· ἔστειλα') *Λευκὸν Ἀετὸν* (ἐννοεῖται· εἰς τὴν ἀπάντησιν εἰμπορεῖς νὰ σημειώνῃς ὅλας τὰς λέξεις ποῦ νομίζεις ὅτι ταιριάζουν.') *Ξεπεσμένον Λόρδον, Κυματοθραύστην Βράχον, Ἄλκην*, κτλ. κτλ.

Ἥρωα Βελισσαρίου, Χρυσόφτερην Ἐλπίδα, Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς (ἐλήφθησαν καὶ τῶν τριῶν μαζί.)

Μικρὸν Ἀχαιόν, Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς, Γαρδένιαν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Φιλόπατριν Ἑλληνοπούλαν (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Ἐσσοφόρον, Θρίαμβον τοῦ Δικαίου, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Τιόρκον, Ψαριανόπουλο. Ἀθάνατο Ναυτάκι, Διάττοντα Ἀστέρα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***30ὴν Ἰανουαρίου***, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου.

116. Λεξίγριφος

Μιὰ πρόθεσις δισύλλαβος
Μὲ σχῆμα συνηνωθῆ
Καὶ κληρικὸς κατότεος
Εὐθὺς ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Σ. Κουβαρᾶ.

117. Μεταγραμματισμὸς

Σχῆμα γεωμετρικὸν
Ἕνα γράμμα του ἀλλάζει
Καὶ τοῦ πλοίου στὸ λεπτὸν
Μέρος σοῦ παρουσιάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἱππότου

118. Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι ὄνομα Ἀποστόλου.
Ἂν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Εἰς τὰς χεῖρας τῶν ποιμένων
Πήγαινε νὰ μὲ ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

119. Πυραμίς

\+ =Οἱ σταυροὶ ἀρχαία Θειά.
* + * =Ἐπίρρημα τόπου.
* * + * * =Μέγα πτηνόν.
* * * + * * * =Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
* * * * + * * * * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

120. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀρχαῖον βασιλέ' ἀνεγραμμάτισα
Κι' ἀστερισμὸν γνωστὸν σοῦ ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

121. Ἐπιγραφή

Δ Λ Ε Α
Η Α Β Τ
Α Α Α Σ
Τ Τ Τ Ι
Η Σ Α Τ
Μ Ι Λ Λ

Ἡ ἀνάγνωσις ζητεῖται
Τῆς Ἐπιγραφῆς αὐτῆς.
Μ' ἂν προσέξετε, θὰ ἰδῆτε
Πῶς διαβάζεται εὐθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγγ. Ι. Μακρυμιχάλου

122—126. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο κατὰ σειρὰν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς *φωνήεντος*, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Βόλος, διαπόρευσις, αὐλός, βοῦς, ροῦς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν

127. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον μυθικὸν ἥρωα.

1, Ἀρχαία ποιήτρια· 2, Ἐπίσημος Τρώς· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Υἱὸς τοῦ Δαυίδ· 5, Μία τῶν Γοργόνων· 6, Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου· 7, Ἥρως Ἀργοναύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτευμένο Συριανάκι

128. Φωνηεντόλιπον

πλλ - λγ - πλλ - ψμμτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

129. Γρίφος

τ'
τ' πα
τ' ωδ' τ' πα τρι πα
τ' τ' πα πα ὃ :: φιλτ R ὄν.
τ'
πα

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμιχάλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 46 φύλλου.

590. Περιλλῆς (περί, ιλεῖς.)—591. Σύμπονοι, μή.]—592. Πνοὺξ - νοὺξ.

593. Ε Ι Φ Ο Σ
Ι Σ Ω Σ
Φ Ω Σ
Ο Σ
Σ

594. Ν Ε Σ
Ε Σ Υ
Μ Π Κ
Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ
Α Ρ Σ
Ε Ο Ι
Π Σ Σ

595. Ὁ χαλκός, ἡ Χαλκίς.—596 - 600. Διὰ τοῦ Α: *Ἀλγος, Μῆλος, παλμός, πῖλος, ἅλμη.*—601. ΝΕΣΣΟΣ (Νεῖλος, κΕράσιον, ΝέΣσωρ, ΜεσΣήνη, ΣίφνΟς, κάπροΣ.)—602. Βιᾷ μηδὲν πράττειν.—603. *Νενίκηκάς με, Γαλιλαῖε!* (ν' ἐν οἴκοι - κ' - ας μὲ γα - λιλαῖε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρεστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαί.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[ΙΖ'—52]

Μία *Τρελλούλα*, τὸ γράμμα σας παρέμεσε καὶ τὸ ἔλαβα μόλις προχθές. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψετε. *Ἐθνικὸν Ὄνειρον.*

[ΙΖ'—53]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἄστρο! Νίκη! Θρίαμβος!

[ΙΖ'—54]

Ψηφίσατε πάντες τὸ ὄντως ὑπέροχον ψευδώνυμον

ΠΑΤΡΙΣ

ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ συλλόγου

"ΑΡΗΣ"

[ΙΖ'—55]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ"

Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις κρατιστάτος σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ **„ΑΡΗΣ"**, σκοπῶν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως διὰ τοῦ ξεσπάσματος καὶ τῆς ἐγγραφῆς ἀπόρων, τὴν συνένωσιν τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς καὶ τὴν κατὰ τὰ δημοψηφίσματα ψῆφισιν τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων.

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν
Γενικὸς Ἀρχηγός: **ΠΑΤΡΙΣ**
Πρόεδρος: **ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ**

ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ***Μηνιαία*** λ. 20. ***Τρίμ.*** λ. 50.

Ζητοῦνται παντοχόθεν δραστήριοι ἀντιπρόσωποι ψευδωνυμοῦχοι καὶ μή.

Διεύθυνσις: Πάνον Θ. Λογοθέτην, ὁδὸς Κουμουνδούρου 27, Ἀθήνας.

Ὁ σύλλογος **"ΑΡΗΣ"**, κατέρχεται εἰς τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1916 δι' ὑπερόχων ψευδωνύμων, ὧν ἡ καλαισθησία καὶ ἡ ὑποστήριξις τῶν φίλων ἐξησφάλισαν ἤδη τὴν νίκην.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ "ΑΡΕΩΣ"

ΠΑΤΡΙΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Καὶ τώρα τίνος χεῖρ δὲν θὰ ψηφίσῃ τοιαῦτα ψευδώνυμα γεμᾶτα ἀπὸ πατριωτισμόν, ποίησιν, καὶ καλαισθησίαν; Εὐθυμεῖτε· ὅτι πάντες θέλετε ἐκθύμως μᾶς ὑποστηρίξει, εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς ἐκ τῶν προτέρων.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 25—31 Ἰανουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Σ. Β. Ζήσης, Γ. Ν. Μητσόπουλος (δίς), Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος, Βόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Ἕνας Χωρὶς Ὑπογραφήν, Π. Α. Ἀλεξόπουλος, Διαμάντω Τραγοπούλου, Δ. Π. Μπακούλας, Σταυρούλα Κατσούλη, Ι. Πελεκάνος, Κ. Σ. Ξωρζάκος, Ἐλενίτσα Καχριμάνη, Γ. Ε. Σιμάτος, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Ἀναστασία Π. Νικολαΐδου, Ἄλκης, Νίτσά Χ. Βατοπούλου, Π. Θαλασσινός, Μ. Πλέσσας, Καλλιπάντζαρος, Ι. Ἀνδρεόπουλος, Ἔρμ. Μπάουμανν. Ἐρριέτα Μπάουμανν, Κλάρα Μπάουμανν, Ἔρν. Χάρτμαν, Γερμανόπαις, Γ.Ε. Ὄλσεν, Σπ. Βλαστός, Ἑλένη Ἠπίτη, Ζωὴ Ἠπίτη, Ἰω. Δ. Καποδιστρίας, Ἀγριδάκαπια, Ν. Γ. Κουτούρης, Βασ. Ι. Κύλιας, Α. Λιάμπης, Κ. Μ. Εὐαγγελίδης, Βλ. Γ. Βαλασσόπουλος, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Θ. Η. Ἀντωνάτος, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ἑλληνόκουλο, Κ. Ἀγραφιώτης, Ἰδεώδης Ἑλλάς, Ν. Μ. Βαλέρης, Μ. Ι. Βιαγκίνης.

ΒΟΛΟΥ: Ζαχ. Λεβῆς.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Μ. Μ. Κουτσοῦκος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Δ. Ι. Βεροριόπουλος, Ν. Σωτηρόπουλος.

ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Ν Γ. Τσικρίκης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θ. Πολυζωγόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλεύς.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Β. Δ. Βασιλούνης.

Ν. ΦΙΛΗΡΟΥ: Α. Σαπουνάκης, Ι. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Κατίνα Ἀγγελοπούλου, Σοφία Ἀγγελοπούλου, Χαριτίνη Ἀγγελοπούλου, Α. Π. Νικολόπουλος, Χαρίκλεια Δ. Γιογκαράκη, Ἑλένη Γιανναποπούλου, Ἀναστασία Γιανναποπούλου, Μπέμπη Γρ. Καλλιμανοπούλου, Μαριάνθη Γ. Δαρίτση. Τιτίνα Δ. Κοντιάδου, Ἀφροδίτη Χ. Σοφῆ, Ἔλλη Γ. Δαρίτση, Μαρία Παπαγιαννοπούλου, Μαρίνα Χ. Τριάντη, Ἔλλη Χ. Τριάντη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Κ. Κούρταλης, Δημ. Α. Πατσουλῆς, Σπ. Β. Βαλσαμίδης, Εὐστ. Νεστορίδης. Μ. Φωκᾶς, Ἰω. Γ. Σπηλιόπουλος, Κ. Ε. Σταύγκας, Σπ. Ι. Δούκας, Στ. Δ. Κατράκης, Ἰω. Χ. Στρατηδάκης, Μαριάνθη Ἀντζαχλῆ. Α. Μ. Ἀλεξίου, Ἀντωνία Χ. Κορωναίου, Ι. Μ. Βαλμᾶς.

ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Πιτσινάς, Ἰω. Μ. Τεζιόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γαρδένια. Ρεμβώδης Κόρη, Γαζία, Μιράντα, Μυρσίνη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀναστ. Ν. Βλάχος, Ἀλεξ. Ν. Βλάχος, Ἰω. Σ. Τζάννες.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Π. Γ. Μπέκερῆς, Α. Χ. Λεμπέσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες Γ. Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΛΑΜΠΕΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Δημητσάνῃ καὶ ΣΠΥΡ. Β. ΒΑΑΣΔΜΙΔΗΣ ἐν Πειραιεῖ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι